

Oplivelsen af den fædrelandste Aand og Begjæring, hvis Betydning for Stat og Folk Ingen længere kan oversee. At Understøttelsen til Theatret af denne Grund maa gives, burde hverken nægtes eller forties. Saalænge nu et Forslag ikke foreligger om, til hvilket Beløb en saadan fast Understøttelse aarlig maatte være at ansætte for en Række af Aar, og jeg maa gjentage, at jeg erkjender Banskelligheden af, at træffe Bestemmelse om en saadan fast Understøttelse, er det vistnok ikke let at kunne ordne de enkelte Udgiftsposter; thi det er fuldkommen rigtigt, som Udvalget har bemærket, at man paa den ene Side ikke bør tabe det oeconomiske Hensyn ganske af Sigte, der ikke kan være anderledes ved denne Kunstanstalt, end ved alle andre, men man derimod paa den anden Side ogsaa maa have Blikket henvendt paa det Særegne ved denne Anstalt, at Udgifterne her hverken til Gager eller til hvad der kunde kaldes den sceniske Staffage, ikke kunde bindes til faste uforanderlige Regler. Jeg er derfor ogsaa enig med Udvalget i, at det er en heldig Bet, det er slaaet ind paa, ved at samle de Udgiftsposter, som efter deres Natur ere værende, eller idetmindste ikke ere saa fast begrændsede, som hvad Tilfældet er med Gager og contractsmæssige Udredelser, til en bestemt rund Sum, hvorover Bestyrelsen skulde have en friere Disposition. Efter det os foreliggende Lovforslag beløber disse Udgiftsposter sig til 49,620 Rbd., og Udvalgets Mindretal har foreslaaet, at disse skulde ned sættes til en rund Sum af 45,000 Rbd., og Fleertallet har derimod foreslaaet, at de skulde ned sættes til 40,000 Rbd., begge med den Betingelse, der, langt fra at være bebyrdende, tværtimod er til Bestyrelsens Fordeel, at, naar Indtægterne overskrider den calculerede Sum, skulde dette Overskud kunne anvendes til de her omhandlede Udgifters Forøgelse indtil det Beløb, som Ministeriet paa Bestyrelsens Forslag først havde gjort.

For mig vilde nu Valget alene være mellem dette Mindretals og Fleertals Forslag, hvis ikke den ærede Cultusminister havde omtalt en Erklæring fra Bestyrelsen, som jeg ikke tror at burde lade være ganske upaaagtet. Jeg skal derfor med saa Ord blot tilføie, at hvor-

megen Bægt jeg end lægger paa den særdeles sagkyndige Bestyrers Dømmeme i alle Theateranliggender, saa kan jeg dog ikke med Hensyn til Deconomien tillægge hans Formening den samme Bægt, som jeg indrømmer den, hvor Tale er om en egentlig kunstnerisk Retning. Det forekommer mig desuden uimodsigeligt, at der ved en Anstalt som Theatret, til alle Tider og under alle Omstændigheder, ogsaa maa kunne anvendes mere eller mindre Sparommelighed, og naar der nu til samtlige Udgifter, der tildeels ere afhængige af en fornuftig Deconomie, kun bevilges 10 pCt. under det, man har forlangt, saaledes at endog Udfigt til, at man kunde faae disse supplerede, naar Indtægten stiger, holdes aaben, saa kan jeg umulig troe, at en klog Bestyrelse derved skulde føle sig i høi Grad besværet. Jeg er derfor ved denne Erklæring af Theaterdirecteuren ikke bleven rokket i min Anskuelse af, at man bør gaae ind paa Forslaget af Udvalgets Mindretal. Derimod kan jeg ikke gaae ind paa Udvalgets Fleertals Anskuelse. — Jeg skal for det Første gjøre opmærksom paa, at det vel er sandt, at Udgifterne, hvorom her er Tale, efter deres Natur ikke ere fast begrændsede, og at man derfor i en vis Forstand har Ret til at kalde dem værende; men under et vist Minimum kan ingen af dem bringes, og mange eller flere af dem ere aldeles uafhængige af, hvad Bestyrelsen for Dørigt maatte ansee for sparsommelige.

Der findes blandt dem en Post af 10,000 Rbd. til Brændsels og Belysningsudgifter og hvad dermed kan sættes i Klasse. Naar Vinteren skulde blive streng, kan Theaterdirecteuren med sin største Lyft til Sparommelighed ikke afsnappe en eneste Skilling paa denne Post; — det samme eller noget lignende kan siges med Hensyn til en stor Deel af Udgifterne til de litteraire og artistiske Arbejder, saa meget mere, som Sparommelighed med Hensyn til den rene videnskabelige Deel, om jeg saa maa kalde det, af Theatret sikkert vilde være en af de Arter af Deconomie, som i Tidens Længde vilde vise sig at være uheldige Følger. Det, hvorved egentlig Sparommelighed kan udvises, det er ved Posten af de 23,000 Rbd.; thi jeg vil ikke negte, at disse sceniske Udgifter, og hvad